

Povara inimii lui Moise

10 noiembrie 2004

Robert J. Wieland

Rugăciunea lui Moise din Psalmul 90 se potrivește, în mod ciudat, poporului lui Dumnezeu din prezent. Moise era "exilat" în Madian, trăind în mijlocul celor care, în limbajul laodicean, se puteau numi "membri ai bisericii care stau bine" [Patriarhi și Profeți, "Căderea Ierihonului"] pentru că madianiții se închinau adevăratului Dumnezeu și se mândreau că sunt urmași ai lui Avraam prin Chetura (Gen 25:1,2); dar ei nu erau absorbiți de misiunea Israelului așa cum era Moise. Nu erau îngrijorați zi și noapte (ca Moise) cu privire la mântuirea lumii, venirea lui Mesia, cele șapte promisiuni pe care Dumnezeu i le-a făcut lui Avraam în Geneza 12:2,3 și afirmația lui Dumnezeu: "Din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău," nu din "urmașii lui Chetura." Nici chiar soția lui Moise, Sefora, care era madianită, nu părea să împărtășească pe deplin visele soțului ei, pentru că nu se amintește nimic despre ea în legătură cu acest aspect și nu alfăm despre nici o "cântare a Seforei" așa cum aflăm despre "cântarea lui Miriam."

Părinții lui Moise i-au inoculat misiunea pe care o avea de a elibera pe poporul Israel din robie și de a-l duce în țara promisă, pentru ca ei să poată aduce la îndeplinire planurile pe care cerul le avea pentru întreaga lume. Și acum viața lui Moise este ruinată; este un ratat, un biet îngrijitor la oi. I se pare că Israelul este blestemat să rămână pentru totdeauna un popor de robi, iar lumea nu va fi "luminată" niciodată de slava evangheliei încredințate poporului Israel.

În prezent, Israelul spiritual este la fel de încropit cum erau madianiții (Apoc 3:14-17); puțini au pe inimă povara unui popor care trebuie pregătit pentru revenirea lui Hristos; puțini sunt preocupați să înțeleagă care este solia despre care Apocalipsa spune că trebuie să "lumineze pământul cu slavă," astfel ca un glas din cer să poată vorbi fiecărui suflet sincer din "Babilon." Puțini sunt preocupați - așa cum era Moise în Madian - în legătură cu biruința în "marea luptă dintre Hristos și Satana," onoarea și dezvinovățirea Fiului lui Dumnezeu. Majoritatea se mulțumesc cu filozofia lumească (atât cât o înțeleg) urmărind ca, "până [Se va] întoarce," să se distreze într-o continuă prosperitate materială și acordând doar o susținere simbolică lucrării lui Dumnezeu.

Dar, în Madian, Moise se roagă zi și noapte pentru eliberarea lui Israel; povara unei lumi pierdute apasă pe inima sa. Ce fel de "povară" apasă pe inima ta?
